

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **R. M.,**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. KUJI 43537/2017, sp. zn. OOSČ 258/2017 OOSC/105,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 13. 6. 2017, č. j. KUJI 43537/2017, sp. zn. OOSČ 258/2017 OOSC/105 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 13. 7. 2017, č. j. KUJI 43537/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 27. 2. 2017, č. j. OD/1455/16/RK, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit podle výroku rozhodnutí prvního stupně tím, že „*dne 26.8.2016 v 15.36 hod. na silnici I. tř. č. 37 mezi obcemi a (ve směru jízdy od obce Vatín, za odbočkou k místní bramborárně) řídil motorové vozidlo reg. zn., kdy silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI zaznamenal u výše uvedeného motorového vozidla rychlost 118 km/h. Rychlost byla naměřena v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost místní úpravou snížena v souladu s § 18 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. dopravní značkou B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, na 70 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 114 km/h, čímž tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o min. 44 km/h.*“
2. Proti napadenému rozhodnutí brojil následujícími námitkami. Předně tvrdil, že úvahy správního orgánu o zavinění jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se nezabýval všemi znaky dané formy zavinění (zejm. zcela opomenul hodnocení toho, zda žalobce dodržel či nikoliv tzv. potřebnou míru opatrnosti, která je kritériem nedbalosti v obou jejích formách). Současně namítl, že nejednal zaviněně, neboť nevěděl a ani vědět nemohl, že v daném úseku platí rychlostní limit 70 km/h, jelikož vycházel z toho, že projel křižovatkou, když vyúsťující pozemní komunikace zjevně nebyla účelovou komunikací jak vizuálně, tak kvůli tomu, že na místě absentovaly příslušné červené směrové sloupky. Pokud se tedy skutečně jedná o účelovou komunikaci, žalobce toto nevěděl a tomuto skutkovému omylu negativnímu se ani nemohl vyvarovat, a jedná se tak o omyl omluvitelný.
3. V této souvislosti namítl, že nebylo prokázáno, že by se jednalo o účelovou pozemní komunikaci, neboť v tomto směru správní orgán doložil toliko vyjádření starosty obce Vatín, které však nelze považovat za směrodatné, který vycházel nikoliv z příslušného rozhodnutí silničního úřadu, ale z pasportu komunikací. Ve věci tak podle žalobce panuje pochybnost, jaký platil v místě měření rychlostní limit, neboť nebylo prokázáno, že se jedná o účelovou komunikaci, a tedy, že se nejedná o křižovátku. Je tak *in dubio pro reo* nutné vycházet z toho, že se o křižovátku jedná, z čehož vyplývá, že v místě měření platil rychlostní limit 90 km/h, což má ovšem podstatné následky pro právní kvalifikaci projednávaného skutku.
4. Žalobce dále namítá, že uložená pokuta je nezákonná a její výměra nepřezkoumatelná, jelikož správní orgán nerespektoval zákaz dvojího přičítání, když závažnost přestupku hodnotil na základě zákonné sankční sazby, dále tím, že kladl žalobci k tíži skutečnost, že došlo k porušení zájmu společnosti tím, že došlo k překročení rychlosti, což představuje následek přestupku. Podle žalobce pochybil správní orgán i v tom, že nezohlednil institut zahlazení odsouzení, neboť zjevně přihlížel i k záznamům o přestupcích starších 3 let a aplikovatelností institutu zahlazení odsouzení nijak nezabýval. Dále ve vztahu k pokutě tvrdí, že je nepřezkoumatelná úvaha, že k překročení rychlosti mělo dojít na frekventované pozemní komunikaci. Podle žalobce samotná výměra pokuty je nepřezkoumatelná, neboť

správní orgán nijak neodůvodnil, proč považuje právě pokutu ve výši 4.000 Kč za adekvátní. Závěrem k pokutě namítl, že správní orgán nijak v rozhodnutí nepopsal a nezohlednil svou rozhodovací praxi v obdobných případech.

5. Dále brojil žalobce proti vadám výroku, ve kterém absentuje odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a na příslušná ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb. Rovněž namítá, že místo přestupku je ve výroku konkretizováno nedostatečně, a to jako úsek silnice I/37 mezi obcemi a ve směru na za odbočkou k místní bramborárně, navíc mezi odbočkou k místní bramborárně a obcí nepochybně neplatí po celé délce značka č. B 20a („70“). Dále žalobce namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení může uhradit pouze v hotovosti na pokladně úřadu, nebo bezhotovostním převodem na účet.
6. Dále žalobce namítá, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, podle jakého znění příslušných právních předpisů bylo rozhodováno. Správní orgány totiž maximálně uvádí to, že použily právní předpisy „ve znění pozdějších předpisů“, což je však značně neurčité, neboť to může zahrnovat libovolné znění kromě zcela původního. Současně žalobce namítá, že správní orgány se nijak nezabývaly tím, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější.
7. Žalobce zpochybnil i měření rychlosti a navrhl provést jako důkaz vyjádření Českého metrologického institutu k tomu, jaké vozidlo bylo změřeno, k čemuž se správní orgán nevyjádřil. Rovněž požadoval přezkoušení použitého rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Brojil tedy proti tomu, že správní orgán nezajistil přezkoušení rychloměru, ačkoliv na to měl žalobce zákonné právo. Žalobce rovněž stále zastává názor, že měření rychlosti bylo ovlivněno tzv. slip effectem, neboť v průběhu měření zcela nepochybně došlo k posunu záměrného kříže, neboť nebylo měřeno pod nulovým měřicím úhlem (horizontálně i vertikálně), bylo měřeno na vyšší než optimální vzdálenost, a rovněž bylo měřeno z ruky. Tvrdí i to, že rozhodnutí prvního stupně shledává nepřezkoumatelným též proto, že správní orgán sice od naměřené rychlosti odečetl 3 %, nicméně již neuvedl, z jakého podkladu takový postup dovozuje jako možný nebo nutný, a ani tento podklad neprovedl jako důkaz a nezaložil ho do spisu.
8. Žalobce rovněž namítá, že nebylo prokázáno, a to ani výsledkem policistů, že by v místě změření byla umístěna značka č. B 20a („70“). Podle žalobce bylo na místě provést jím navržené dokazování ohledáním místa. Žalobce rovněž namítá, že nebylo nijak prokázáno, že by údajně porušená značka byla právně závazná, neboť správní orgán nedoložil, že by tato byla v souladu s § 77 odst. 5 silničního zákona stanovena příslušným silničním úřadem opatřením obecné povahy, kdy toto by bylo nutné provést jako důkaz.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2017 navrhl zamítnutí žaloby. Jednotlivé námitky jsou podle něj nedůvodné. Neuvedení konkrétního ustanovení, ze kterého bylo dovozeno zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, bylo pouze administrativním pochybením a ve věci případného omylu odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Na potvrzení, že se v místě jedná o účelovou komunikaci, bylo vyžádáno vyjádření starosty obce Vatín a v této souvislosti zdůraznil, že právě skutečnost, že se jedná o vjezd k bramborárně, byla důvodem umístění značky omezující rychlost. V případě pokuty

podle žalovaného správní orgán prvního stupně nepřekročil meze správního uvážení. Zároveň podle něj rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevykazuje namítané vady výroku. Nedůvodná je i námitka nesprávného citování znění právních předpisů. Měření rychlosti bylo podle žalovaného řádně důkazně podloženo a všechny námitky žalobce vypořádány.

10. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání.
11. Podstatou nyní posuzované věci je jednání žalobce, který se dne 26. 8. 2016 v 15.36 hod. na silnici I. tř. č. 37 mezi obcemi a (ve směru jízdy od obce, za odbočkou k místní bramborárně) měl dopustit přestupku tím, že mu byla na předmětném místě změřena rychlost jízdy 118 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost místní úpravou snížena na 70 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 114 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o min. 44 km/h.
12. Klíčovou otázkou je, zda místní úprava skutečně snižovala v místě nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h, resp. zda mohl žalobce vědět, že snížení rychlosti platí i za „*odbočkou k místní bramborárně*“, a to, zda se s touto otázkou správní orgány řádně a dostatečně zabývaly.
13. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci byla změřena rychlost ve směru jízdy od obce Dále z něho vyplývá, že rychlost byla měřena až za odbočkou z pozemní komunikace k místní bramborárně, a i to, že před touto odbočkou má být umístěna svislá dopravní značka B20a upravující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h.
14. Ze správního spisu jasně vyplývá, a konečně ani správní orgány to nijak nespoujají, že na místní komunikaci mezi obcemi a ústí jiná komunikace, jejíž charakter byl mezi žalobcem a správním orgánem sporný, přičemž vyřešení otázky, jaká komunikace na pozemní komunikaci mezi obcemi a u místní bramborárny ústí, je klíčová pro posouzení místní úpravy rychlosti, resp. pro to, zda mohl žalobce vědět, jaká je nejvyšší povolená rychlost za ústím komunikace od místní bramborárny.
15. Podle ustanovení § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb. zákaz, omezení nebo příkaz je ukončen nejbližší křižovatkou nebo příslušnou dopravní značkou.
16. Podle ustanovení § 2 písm. w) zákona o silničním provozu, je křižovatka místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovátku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci.
17. K tomuto, podle soudu, klíčovému problému se správní orgán prvního stupně vyjádřil na str. 8 a 9 svého rozhodnutí a uvedl, že z vyjádření starosty obce vyplývá, že „*se v případě vjezdu k místní bramborárně ze silnice I. tř. č. 37 jedná o účelovou komunikaci.*“ Z toho

následně prvostupňový správní orgán dovodil, že se v daném místě nemohlo jednat o křižovatku. Následně k tomu konstatoval, že „*předmětná dopravní značka v tomto případě č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, je v daném místě umístěna řádně v souladu s právními předpisy*“. Absence směrových sloupků č. Z 11d nemá podle správního orgánu vliv na to, zda budou řidiči dodržovat dopravní značku č. B 20a. Podle správního orgánu prvního stupně „*bylo nutno považovat dané místo za křižovatku, mj. i s ohledem na to, že předmětná dopravní značka č. B 20a je umístěna právě již před odbočkou k místní bramborárně*“.

18. Žalovaný se k této otázce ve svém rozhodnutí nevyjádřil, jelikož odvolání bylo podáno jako blanketní a jeho doplnění došlo žalovanému až poté, co ve věci rozhodl.
19. Z pohledu soudu je podstatné následující. K tomu, aby mohl správní orgán prvního stupně dospět k závěru, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 30 km/h a více), musí být najisto postaveno, zda se v případě ústí komunikace k místní bramborárně jedná nebo nejedná o křižovatku. S ohledem na absenci jakékoliv argumentace žalovaného se soud k tomuto bodu musí nutně zabývat pouze a jediné argumentací, kterou v tomto smyslu uvedl správní orgán prvního stupně a která je dílem nedostatečná a dílem nesprávná.
20. V případě jednotlivých důvodů správního orgánu prvního stupně je třeba za ne zcela srozumitelný považovat názor „*následkem neumístění předmětných směrových sloupků bylo nutno považovat dané místo za křižovatku, mj. i s ohledem na to, že předmětná dopravní značka č. B 20a je umístěna právě již před odbočkou k místní bramborárně*“. Lze označit za skutečnost, která je z praxe známa všem řidičům, a v této skupině jistě za notorietu, že v oblastech mimo obce je nezřídka před křižovatky dvou pozemních komunikací umísťována značka č. B 20a snižující rychlost obvykle z 90 km/h na 70 km/h. Zároveň je třeba zdůraznit, že ne každá křižovatka (ať již v obci nebo mimo ní) nutně musí být označena příslušnou dopravní značkou (ať již úmyslně či pochybením) a z absence dopravní značky označující křižovatku nelze dovozovat, zda se v místě o křižovatku ve smyslu zákona o silničním provozu jedná nebo nikoliv. Umístění dopravní značky č. B 20a právě již před odbočku k tamní bramborárně lze proto rozhodně považovat bez dalšího za minimálně matoucí, pokud není z charakteru odbočující komunikace naprosto jasně patrné, že se jedná o polní, lesní či jinou účelovou komunikaci.
21. Za dané situace si proto musel správní orgán prvního stupně na jisto postavit dvě skutečnosti. Za první charakter komunikace ústící na silnici I/37 a za druhé to, jakým způsobem je možné komunikaci od tamní bramborárny vnímat při příjezdu od obce, tj. zda je v rychlosti 70 km/h – 90 km/h řidič schopen jasně identifikovat, zda se jedná o polní, lesní či jinou účelovou komunikaci. Závěr o charakteru komunikace je v rozhodnutí opřen z obsahu správního spisu o vyjádření starosty obce, což považuje soud z níže uvedených důvodů za zcela nedostatečné, a hodnocení možného vnímání dané komunikace není v prvostupňovém rozhodnutí obsaženo vůbec, přičemž právě tyto skutečnosti jsou podstatné pro hodnocení naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku a bez jejich jasného zodpovězení se jak umístění dopravní značky, tak měření rychlosti v daném úseku ve spojení s přístupem správního orgánu prvního stupně jeví až jako šikanózní.

22. Nejprve k objektivnímu charakteru komunikace ústící na silnici I/37 od tamní bramborárny. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, se pozemní komunikace dělí na tyto kategorie: a) dálnice, b) silnice, c) místní komunikace, d) účelová komunikace. Podle ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace a jejich tříd rozhoduje příslušný *silniční správní úřad* na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.
23. Státní správa ve věcech dálnice, silnice, místní komunikace a veřejné účelové komunikace je vykonávána podle ustanovení § 40 zákona o pozemních komunikacích vykonávají silniční správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností a obecní úřad, celní úřad a újezdní úřad. Obecní úřad podle ustanovení § 40 odst. 5 písm. a) téhož zákona rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie místních komunikací a o vyřazení místní komunikace z této kategorie.
24. Zásadní proto není, zda je nebo není určitá komunikace evidována v pasportu komunikací dle ustanovení § 5 vyhl. č. 104/1997 Sb., ale to, zda pro tu kterou komunikaci bylo vydáno příslušným silničním správním úřadem rozhodnutí o zařazení do určité kategorie komunikací. V pochybnostech proto měl správní orgán prvního stupně vyžádat od místně příslušných silničních správních úřadů stanovisko, zda ve věci předmětné komunikace rozhodovaly o zařazení pod určitou kategorii komunikací, přičemž vyjádření starosty obce Vatín ohledně obsahu pasportu komunikací může být pouze jedním z důkazních prostředků.
25. Z obsahu spisu totiž vyplývá, že na napojení komunikací navazuje jak prostor před tamní bramborárnou, tak i další „cesta“ směřující dále od bramborárny, přičemž vyjádření starosty se dle nákresu, který je přílohou jeho vyjádření, týká pouze samotného napojení.
26. I kdyby soud akceptoval pouze samotné vyjádření starosty obce Vatín, i tak nelze mít za prokázané, že by žalobce bez dalšího mohl vědět, že se nejedná o křižovatku (**subjektivní hodnocení komunikace**). Správní orgán prvního stupně odmítl provést místní šetření k posouzení situace na místě samém, resp. k prokázání či vyvrácení existence křižovatky rušící platnost značky č. B 20a. Pokud tak učinil, měl se vyrovnat s tvrzením, zda na místě existuje křižovatka nejen v rovině objektivní, ale i v rovině toho, zda mohl řidič na místě vnímat situaci tak, že se na místě křižovatka nachází, tedy zda mohl žalobce jednat v omylu ať již skutkovém, nebo právním, a pokud ano, zda to mohlo mít vliv na právní kvalifikaci jednání žalobce. Nic takového však správní orgán prvního stupně neučinil a skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu, neumožňují soudu tuto otázku samostatně posoudit a doplnění zjištění skutkového stavu přesahuje rozsah dokazování, které lze provést v rámci soudního řízení, neboť zde by soud v celém rozsahu nahrazoval činnost dokonce i správního orgánu prvního stupně.
27. Skutková zjištění, která budou muset správní orgány v navazujícím řízení provést, budou základem pro posouzení otázek zavinění tak, jak je žalobce nastínil v žalobě. Správní orgány se budou muset zabývat tím, zda v posuzované věci vůbec mohly být naplněny

znaky alespoň nedbalostního zavinění nevědomého, tedy zda vůbec měl a mohl vědět, že může porušit zákon (posouzení otázky skutkového omylu).

28. V návaznosti na skutkové závěry ohledně subjektivního vnímání situace v předmětném místě bude na správních orgánech, aby posoudili, zda mohlo dojít v případě vnímání odbočky k tamní bramborárně jako křižovatky i k omylu právnímu, tj. zda mohl žalobce s ohledem na místní úpravu rychlosti dopravní značkou vědět, že jeho čin je protiprávní, a to i ve smyslu konkrétní skutkové podstaty překročení rychlosti. V případě, že dojdou správní orgány k závěru, že mohl žalobce jednat v právním omylu, budou se muset zabývat tím, zda bylo možno vyvarovat se omylu, např. tím, zda měl žalobce možnost seznámit se s právní úpravou rychlosti v předmětném úseku komunikace I/37.

Pokuta

29. Soud zároveň shledal důvodnými i některé námitky související s pokutou, která byla žalobci uložena. Soud se žalobcem souhlasí v tom, že se správní orgán prvního stupně dopustil pochybení v tom, že porušil zákaz dvojího přičítání. Nicméně nesouhlasí se žalobcem v tom, že by správní orgán hodnotil závažnost přestupku na základě zákonné sazby. Podle názoru soudu je formulace na str. 12 uvozená „*Při stanovení druhu a výše sankce...*“ spíše neobratnou formulací než skutečným hodnocením závažnosti přestupku, neboť k posuzování přitěžujících/polehčujících okolností přistoupil správní orgán prvního stupně až v následujících odstavcích.
30. Soud však zcela souhlasí s tím, že porušením zásady dvojího přičítání je to, že jako přitěžující okolnost hodnotil správní orgán prvního stupně porušení zájmu společnosti, neboť to je základem přestupku v rovině hmotného práva. Pokud by jednání žalobce neporušovalo zájem společnosti, nebylo by ani sankcionováno jako přestupek. Nelze tak žalobci jako přitěžující okolnost přičítat porušení povinnosti dodržovat maximální povolenou rychlost, neboť toto je znakem skutkové podstaty.
31. Oproti tomu lze, podle názoru zdejšího soudu, jako přitěžující okolnost zhodnotit to, o kolik žalobce překročil maximální dovolenou rychlost, tedy intenzitu porušení chráněného zájmu. Znakem skutkové podstaty sice je překročení maximální dovolené rychlosti o více jak 30 km/h, tedy kvalifikované překročení rychlosti, nicméně i v rámci této kvalifikované skutkové podstaty je třeba diferencovat míru narušení zájmu společnosti. Jistě nelze považovat za shodné porušení téže skutkové podstaty překročení rychlosti o 31 km/h, o 40 km/h nebo o 49 km/h, přestože všechna tato porušení zákona znamenají naplnění téže skutkové podstaty.
32. Nedůvodná je naopak část námitky, kde žalobce tvrdí, že správní orgán nepřihlédl k zahlázení odsouzení. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zdejší soud shledal, že prvostupňový správní orgán jako přitěžující okolnost nehodnotil opakované překračování maximální povolené rychlosti žalobcem ve smyslu „recidivy“, nýbrž to, že z opakovaného překračování rychlosti je patrné, že má žalobce sklony porušovat pravidla silničního provozu, což konstantní judikatura správních soudů aprobuje (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pob. Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As

210/2016-41, ze dne 22. 2. 2017, č. j.
6 As 297/2017-34).

3 As 35/2016-41, nebo 20. 12. 2017, č. j.

33. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost úvahy, že správní orgán mu kladl k tíži to, že k překročení rychlosti mělo dojít na frekventované pozemní komunikaci. Skutečnost, zda se jedná o frekventovanou pozemní komunikaci, spadá pod tzv. místní znalost správního orgánu. Nicméně jako přítěžující okolnost bylo hodnoceno především spáchání přestupku v době zvýšeného pátečního odpoledního provozu, přičemž soud považuje již za „motoristickou“ notoriету, že páteční odpolední provoz je na pozemních komunikacích vždy hustší než v jiných dnech.
34. K výměře pokuty soud konstatuje, že sankci ve výši 4.000 Kč považuje za nedostatečně a nesprávně odůvodněnou. Bude proto na správních orgánech, aby v navazujícím řízení zohlednily výše uvedené a opětovně rozhodly o sankci, kterou přezkoumatelně odůvodní.

Namítané vady výroku

35. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 12 odst. 1 a § 13 zákona o přestupcích.
36. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích ukládalo správnímu orgánu povinnost při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Ustanovení § 13 upravovalo maximální výši pokuty, nikoliv pravidla pro ukládání pokuty.
37. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Jak je patrné ze str. 12 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl odkaz na ustanovení 12 zákona o přestupcích z odůvodnění rozhodnutí vypuštěn. Soud proto neshledává důvod vyhovět této námitce.
38. Totéž platí pro vyhl. č. 231/1996 Sb., neboť i v jejím případě je dostačující její promítnutí v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz str. 13 rozhodnutí).
39. Podle názoru zdejšího soudu část námitky, že místo přestupku je ve výroku konkretizováno nedostatečně a popis skutku ve výroku by přitom měl umožňovat subsumpci pod danou skutkovou podstatu, není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: „Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

40. Správní orgán prvního stupně uvedl ve výroku, že žalobce je vinen tím, že dne 26. 8. 2016 v 15:36 hod. na silnici I. tř. č. 37 mezi obcemi a (ve směru od obce, za odbočkou k místní bramborárně) řídil motorové vozidlo a silniční laserový rychloměr zaznamenal u specifikovaného vozidla rychlost 118 km/h. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy patrný popis jednání uvedením místa, dne a času a způsobu spáchání.
41. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[v] rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílní útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“
42. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, které by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Místo spáchání přestupku je v rozhodnutí jasně určeno číslem silnice (I/37), konkrétními obcemi (mezi obcemi a), směrem jízdy (ve směru od obce) a bližší specifikací místa, kterou lze objektivně zjistit (za odbočkou k místní bramborárně). Soud nesouhlasí ani s tím, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení může uhradit pouze v hotovosti na pokladně úřadu, nebo bezhotovostním převodem na účet. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, resp. poučení o možnosti uhradit ji na pokladně správního orgánu prvního stupně, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na příslušné ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o

institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu.

Neuvedení použitého znění právních předpisů

43. V případě namítané nedostatečné specifikace znění právních předpisů musí dát žalobci soud za pravdu v tom, že ani z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí nevyplývá, podle jakého znění právních předpisů správní orgány rozhodovaly. S ohledem na to, že soud dospěl k závěru o zrušení napadeného rozhodnutí z jiných důvodů, tak na tomto místě pouze ve stručnosti konstatuje, že k přezkoumatelnosti rozhodnutí je vhodné, aby bylo určeno jasné znění, dle kterého je rozhodováno. V dalším řízení bude na žalovaném, aby jasně konstatoval, podle jakého znění právních předpisů rozhodoval, a to s ohledem na změny v právní úpravě, neboť bude muset posoudit, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější.

Přezkoušení rychloměru

44. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgán s tímto důkazním návrhem vypořádal a nejedná se tedy o tzv. opomenutý důkaz. Na str. 9 citovaného rozhodnutí v odst. 3 správní orgán uvedl: „*Ověření bylo provedeno dne 12. 7. 2016 a doba platnosti ověření rychloměru končí dne 11. 7. 2017. Proto má správní orgán chybu laserového rychloměru za vyloučenou, neshledává důvod pro přezkoušení či ohledání tohoto rychloměru či provedení důkazu vyjádřením Českého metrologického institutu k danému měření.*“
45. V případě návrhu na přezkoušení použitého rychloměru se navíc jedná o důkazní návrh, který byl vznesen tři měsíce po provedeném měření a jakékoliv ověření rychloměru Českým metrologickým institutem, stejně jako ohledání stavu rychloměru nemůže dát odpověď na otázku, v jakém stavu se nacházel rychloměr v okamžiku měření. Lze tak sice dát za pravdu žalobci v tom, že může požadovat přezkoušení rychloměru podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o metrologii, nicméně v souzené věci ostatní důkazy tvoří dostatečně ucelený řetězec důkazů, ze kterých lze dovodit, že měření rychlosti proběhlo řádně.

Měření rychlosti a tzv. slip effect

46. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56, který se týkal užití totožného typu laserového rychloměru, jasně vyplývá, že vyjádření dovozce přístroje je relevantní zdroj informací, který lze použít ve správním (i soudním) řízení jako důkazní prostředek, neboť sám Nejvyšší správní soud z tohoto vyjádření při hodnocení kasačních námitek vycházel. Z citovaného rozhodnutí soud zdůrazňuje závěr, že „*Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že poskytl-li certifikovaný a ověřený rychloměr jednoznačný výsledek měření rychlosti namísto chybového hlášení, došlo fakticky k bezvadnému změření rychlosti vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, nebo též rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).*“

47. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že se jednalo o certifikovaný a ověřený rychloměr (výrobní číslo zařízení dle záznamu o přestupku UX018182 ve spojení s ověřovacím listem č. 8012-OL-70203-16), měření rychlosti proběhlo na certifikované vzdálenosti (317, resp. 172 metrů) a záměrná kříž byl umístěn na spodní levé části vozidla.
48. Podle názoru zdejšího soudu je možné vycházet z vyjádření dovozce přístroje i v případě otázky tzv. slip efektu. Z tohoto vyjádření jasně vyplývá, že slip efekt je v případě české verze užitého rychloměru softwarově potlačen, nadto k němu může dojít pouze při měření vozidla z boku, k čemuž v souzené věci nedošlo. Oproti tomu je při měření rychlosti kalkulováno s kosinus efektem, tedy měření pod nenulovým úhlem, k čemuž naopak v souzené věci zřejmě došlo, jak vyplývá z výpovědi svědků. Na základě důkazů provedených již v řízení před správním orgánem je tak zřejmé, že měření proběhlo v souladu s tím, jakým způsobem umožňuje použití rychloměr měřit rychlost, a zároveň způsobem, pro jehož užití byl rychloměr certifikován Českým metrologickým institutem.
49. Žalobní námitka proto není důvodná.

Odpočet 3% od naměřené rychlosti

50. Skutečnost, že správní orgán odečetl z naměřené rychlosti 3 %, je ve prospěch žalobce a nemůže být na újmu jeho práv. Žalobní námitka tak z podstaty věci nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí. Soud pouze na okraj konstatuje, že odpočet provedl správní orgán prvního stupně zcela v souladu s provedeným dokazováním, když maximální chyba měření střední rychlosti nad 100 km/h ve výši $\pm 3\%$ vyplývá z certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C141-04 k silničnímu rychloměru typu MicroDigiCam LTI, který je součástí správního spisu.

Dopravní značka č. B 20a

51. Soud z obsahu správního spisu nezjistil, že by žalobce s jistotou kdy tvrdil, že se v předmětném místě, tj. před odbočkou k tamní bramborárně značka B 20a nenacházela. V podáních právního zástupce žalobce jeho ústy pouze uvedl, že daný úsek moc nezná, ale má za to, že takové dopravní značení se na daném místě nenachází, a v obou svých vyjádřeních naopak vycházel z toho, že byl změřen mezi křižovatkou a místem měření, tedy v úseku, kde platila obecná úprava nejvyšší povolené rychlosti mimo obec a v tomto úseku, tj. mezi křižovatkou a místem měření žádná značka č. B 20a nebyla.
52. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně nijak neupřednostnil výpovědi svědků před vyjádřením žalobce. Oba svědci – policisté, shodně vypověděli, že před měřením rychlosti provedli kontrolu umístění a čitelnosti dopravní značky upravující rychlost jízdy. Soud nemá důvod, stejně jako správní orgán považovat tyto výpovědi za nevěrohodné. Z obsahu správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, které by znevěrohodňovaly výpověď svědků ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, na který odkazoval žalobce v podané žalobě. Naopak z vyjádření žalobce v řízení (nikoliv z jeho výpovědi) vyplývá, že sám má pouze za to, „že se takové dopravní značení na daném místě nenachází“, což podle názoru soudu nemůže

obstát vedle výpovědi policistů, u kterých nelze shledat jejich osobní zájem na věci samé, nebo jinou okolnost snižující jejich důvěryhodnost.

53. Nadto mezi žalobcem a svědky není vůbec sporné to, že značka č. B 20a není umístěna za „křižovatkou“ a před místem měření. Naopak svědci uvedli (jak vyplývá ze zákresu dopravní značky), že značka měla být umístěna před spornou „křižovatkou“, což žalobce nijak nevyloučil, ale o čemž vyjádřil pouze pochybnost.
54. Tato část žaloby proto není důvodná.
55. Právní závaznost značky č. B 20a nebyla žalobcem v řízení před správním orgánem zpochybněna. Za této procesní situace mohly správní orgány vycházet z toho, že umístění dopravní značky, resp. její právní závaznost žalobce nečinil spornou. To konečně vyplývá i z doplnění odvolání, které bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně až po uplynutí lhůty pro doplnění odvolání a až po té, co ve věci rozhodl žalovaný. I v tomto doplnění odvolání právní závaznost dopravní značky č. B 20a (o jejímž umístění již žalobce musel vědět z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) nečinil spornou.
56. Pokud žalobce vznesl tuto námitku v dalším řízení před správním orgánem, bude na žalovaném, aby se s ní vypořádal.
57. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jednak proto, že nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] a zároveň i pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
58. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
59. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že vady, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, jsou natolik zásadní, že žalovaný si jich měl všimnout i v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v režimu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Soud proto neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by nepřiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Žalobci se proto přiznává právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 6.200 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 600 Kč, a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 9.800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.